

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
 CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Espanya, 4'50 pessetes l'any; Estranger 5 pessetes.

Banc Urquijo Català

DELEGACIO DE PALAMOS

Tota mena d'operacions

de Banca i Borsa

Acaba de publicar-se
el catàleg

SPORTS-SANROMÀ

Demani'l avui mateix

:: Es remès gratis ::

A. Sanromà Balnes, 62

BARCELONA

Si desitja que es remeti certificat, serveixi's
enviar 30 cèntims en segells

Aliments per a Règim Dietètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suiça) i

XACOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERNENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS : **PAGÈS I ROCAFORT** (Successors de
A. MASSANA)

Carrer de Fernando VII, 14.

BARCELONA

H. IBÈRICA DEL PADRE

HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEP ROCA**

Comte Assalt, 11 i Lancàster, 2

BARCELONA

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.

S'avisava als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
és que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

Fàbrica a vapor d'Anissats i Licors

JAUME CATÀ

PONT MAJOR - GIRONA

ANIS

“Del Amor”

D' exquisit aroma, agrada-
ble paladar, i molt digestiu.

ESTOMACAL

“Del Amor”

Molt recomanat per varies emi-
nències mèdiques. Priva totes
les malalties infeccioses i de
l'estòmac.

ROM

«PEPITA»

VERMOUT

«ESPAÑOL»

CONYAC

«PEPITA»

ALFOMBRES

TAPICERIES

LLENCERIA

H. Blanco Bañeres

Plaça St. Jaume **BARCELONA** : : : Call 21 : : :
TELEFON 190 A **BARCELONA** St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIÓ DIRECTA DE TAPIÇOS
DE SMIRNA I PERSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS
A MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

Homenatge a Mossèn Rexach

Ressorgeixen de la nostra història les figures racials. I això és per virtut del nacionalisme. Que l'il·lustre pedagog s'inspirés en els lluminars de Port-Royal i en el tractat de Rollin, com sàviament ha fet constar en Nicolau d'Olwer, és cosa secundària davant l'actitud del venerable capellà, de constituir-se en ardit defensor del nostre idioma en l'època de la vibràtil invasió castellanista.

Es interessantíssima ja figura del bon immortal Rector de la Parròquia de Sant Martí d'Ollers. La intromissió castellana, iniciada en estroncar-se la soca reial de la dinastia pàtria, a principis del segle XV, va anar agegantant-se fins a la conquesta de Catalunya per Felipe V. Aquest rei privà l'ensenyança en català, i 35 anys després, mossèn Baldiri Rexach publicava les Instruccions per a l'ensenyança de minyons.

Era un heroisme que bé mereix glòria immortal, i sobretot, que sigui espill de cultura per a aqueixos falsos pedagogs catalans, qui no s'han preocupat d'apendre l'idioma llur.

El fruit vivent de la glorificació del rector humil serà, a la bona hora, el d'ajustar tots el professors i patriotes de Catalunya en una comunió d'amor a la llengua nostrada.

L'absolut bandejament del català de les parròquies, ajuntaments i insti-

tucions no data sinó del començament del segle XIX: fins l'any 1828, notaris i rectors escrivien en català, de manera que en realitat, el nostre idioma en la vida nacional no fou del tot sebolit sinó cinc anys, per tal com en 1833 ja vibra en l'aire català l'immortal *Oda a la Pàtria* de l'Aribau, el famós poeta qui cantà la nostra vila.

Emperò, l'esperit nacional, des de la primera fatal decadència, anà ofegant-se de tal forma, que és trobà la degressió paral·lela en la vida idiomàtica.

L'estil dels escriptors anava corrompent-se d'una manera que esfereix, ara que en podem contemplar la flèbil gradació.

I així veiem que en el segle XVIII, ja no empraven el pronom *llur* i, en canvi, recorrien a mil paraules purament castellanes.

Arribar en aquell temps de renunciament d'ànima, de degradació estilista, i veure, com un far, un home humil, qui edita un llibre per a l'ensenyança de minyons i proclama que "entre totes les llengües, la que amb més perfecció deuen saber los minyons és la llengua pròpia" és cosa que ha de moure la pàtria a rendir homenatge a la llaor.

Catalunya compleix.

Excursió artística a St. Feliu de Guixols

Quan, per part de certs elements, es manifesta odi al nostre Orfeó, així com a totes les institucions artístiques que respirin el natural perfum de nacionalisme català, és vinguda de Sant Feliu de Guixols una mostra d'afecte i consideració.

Amablement requerits pel capellà de l'Hospital de Sant Feliu de Guixols, Mossén Lluís Patxot, un nucli d'homes de l'Orfeó «Ocellada» anà a aquella ciutat a cantar en la festa consagrada al Sagrat Cor de Jesús. El primer dia hi anàrem en auto, no oferint el viatge cap delícia a consignar; el segon, disdisfrutàrem d'un esplèndid viatge per mar a bord de la balandra «Catalan».

El sector de cantaires format de solfistes, obtingué de seguida el beneplàcit per la boniquesa de veus. «Si vols ésser ben estimat ves-te'n de la terra d'on ets nat». Algú ho digué de baix en baix en rebre la felicitació; més no per xo, els que fem de rossinyols en nostra grisa vila oblidem les proves de constant adhesió que de molts dels nostres conveïns havem rebut.

Cantàrem motets polifònics de Victoria, Perruchot, Sancho Marraco, místiques melodies de Cesar Franck, i d'autors catalans. Nosaltres no direm

que ho férem bé; ens ho digueren amb calor molts dels qui en sentiren. Dirém solament que en aquells cants disfrutàrem, com mai ho havíem experimentat.

La festa no podia ser més esplèndida. Predicà el Canonge de la Seu de Barcelona Dr. Portolés qui, dels dos bells sermons que sentírem, va dedicar-ne un a la qüestió social. L'altar radiós de rics ornaments, era agençat amb garlandes i toies de clavells i lliris.

I, ara sia'ns permés, de consignar el gaudi material de la festa. De tot lo millor a desitjar va fer-nos ofrena, Mossèn Patxot; i tots els cantors visquérem unes hores de felicitat de les quals n'és testimoni un amic que ens acompanyava i que manifestà el greu de no saber de nota.

En el salonet de l'Hotel Murlà, on paràrem, férem música i, malgrat d'ésser ja a hora alta, hi hagué la bonica sorpresa en descloure la balconada baixa, de veure eixamada una gernació que entusiàsticament aplaudí.

Cal escriure el nom dels nostres solistes d'excel·lent veu: Rafel Suñè, Francesc Conchs, Vicens Prats, Josep Pèrez.

Quan ja els pescadors començaven d'apagar les llums en la fosca, la balandra eixia de port. Terrejàrem, filant lleugers amb l'alè de viu mestral. Com es bonic de canviar una salutació, amb tripulants que s'obiren com fantasmes en la foscúria!

—Bona nit diguérem nosaltres, perquè encara vivíem la nostra jornada.

—Bon dia, cridaren els desconeguts que ja tornaven del treball.

Tenien raó. A Orient apuntava una lleu blancor que era el somriure del nou dia. Quin bell espectacle! La claror anà desplegant-se a poc a poc. En aquella hora sortí de la mar, tota enrojida, la lluna de quart minvant. Tota la costa permaneixia encara en una massa bruna. La mar era calma. La nostra badia, en la mitja claror, ens semblava un país inconnegut. Quina bellesa! Quin disfrutar!

No direm, per no malmetre la llur anomenada d'artistes, els qui en el bell moment aclucaren els ulls estirats al fons de la cambra. Els atenua el fet de que a prima hora, havien d'ésser enfrascats en el treball quotidià.

La fresca claror de matinada ja era esbandida arreu. Falsies i aurenets ja es llençaven per l'espai.

En el nostre comiat hi batia l'assegurança de que, si arribem a vells, el record de tal excursió serà dels més agradables.

R.

Cançó de l'Ametller

Ametller florit
claror que es desgrana,
cobertes de flors
he vist tes brancades.

Ametller que rius
en l'horta gemada
al rebre del sol
la seva abraçada.

Ametller que apars
donzella enjojada
de flors virginals
que omplen tes branques.

Tu duus el bon temps,
tu duus la bonança,
tu portes cançons
que l'ànima esplaien.

Ma finestra obrint
les teves flors blanques
m'han dat el bon jorn
com altres vegades.

Quan en festa et veig
t'enveja mon ànima.
Hi pogués l'amor
florir cada anyada!

Tardor

He vist tot el passeig cobert de fulles
que queien lentament acompassades;
el vent remolinava les despulles
que llençava d'ací d'allà escampades.

No riu avui el parc com altres dies
ni canten els ocells en els brancals,
ni flors que embaumen les rogenques vies
com en temps primaverals.

No crida la mainada enjogassada
que corria escampant sa joventut;
ni es blau el cel ni pura la vesprada
ni canta el brollador sa soïitud.

Ja no ve la donzella enamorada
a fruit de l'amor amb son promès,
i els vellets amb llur marxa fadigada
no hi tornaran tal volta ja mai més.

No hi ha ningú en el parc; és post el sol
allà en el lluny darrera la carena;
un au nocturna xiscla i pren el vol:
fuig d'aquella tristor que dóna pena.

En mig la quietud d'aquelles hores
va passant per mos ulls tota ma vida,
ma vida d'il·lusions cobejadores
que queien a l'instant com flor marcida.

La fredor hivernal en mi ha entrat
darrera un desencant de cada dia
deixant mon ésser trist i llatzerat,
curulla de dolor l'ànima mia.

Retornarà el bon temps i la natura
vindrà altra volta alegre i ufanosa;
els ocells cantaran la formosura
en els capvespres de color de rosa.

I l'amor que ha fugit del meu entorn
quan ma joia era eterna primavera,
tornarà a treure mon pesar profund
o serà aquesta ma il·lusió darrera?

JOSEP AYESTA

La visita de l'Orfeó Popular Olotí i de la Banda Municipal

Corresponent a la visita que l'Orfeó Ocellada realitzà a l'istiu de l'any 1922, vingueren les dugues entitats artístiques de la muntanyenca ciutat a provar que en la vida espiritual porten la davantera de totes les ciutats i viles de les nostres contrades.

L'instauració d'una Banda Municipal no té parella en estes terres. Clar és que als seus components els mou l'amor a la ciutat i a l'art, i és també veritat, que, donada l'índole de tendresa de molts dels seus músics, no pot tenir perfecció. Mes això no és desmèrit ni retallament de la transcendència de tal fundació. Es una escola de músics, subjectes a sàvia disciplina i a un gust depurat, mercès a la direcció del notable músic Mn. Fèlix Farró.

Per a animació d'espectacles una banda és lo més propi. L'entrada de l'orfeó Popular Olotí en nostra vila, acompanyat de l'Orfeó «Ocellada» amb les senyeres alcinades, fou un bell espectacle. El nucli d'autoritats compost dels regidors Srs. Vayreda, Vilanova i el Sr. Daunís Secretari de l'Ajuntament d'Olot, i els regidors palamosins senyors Fàbrega, Torrent, Oliver i Barnés i el Secretari senyor Tauler, seguien els directors de l'Orfeó Olotí Mn. Fèlix Farró i Vilanova, Narcís Corriols, Antoni Moner, i la senyoreta Rosa Estorch, i els membres de Junta senyors Bassols i Bartrina, i la Junta de l'Orfeó Ocellada.

Davant la casa de la Vila, ambdós Orfeons, agermanats cantaren *El*

Cant de la Senyera, dirigits per Mn. Farró. Ja abans de cantar, l'Alcalde va regalar a peu dret una llaçada a l'Orfeó visitant.

En el moment d'anar a dinar, un gran xàfec semblà anunciar la privació del goig excursionista. Havent dinat, el nostre Orfeó obsèquià al foraster en el Casino «El Port» on està domiciliat. En Suñé cantà *La Barretina*, rebent moltes felicitacions. Parà la pluja, tots els forasters dels quals hi havien alguns que veien el mar per primera vegada, s'escamparen a estols, uns barquejant, altres a la farola, on pogueren admirar, per agradós atzar, el pas de dos grossos dufins al bell costat de *Sa Galera*.

El Centre Republicà Federal va convidar l'Orfeó visitant a les sardanes que en el seu estatge donà. Allí ballaren cantors i cantores molt animadament.

Per tal d'atendre els forasters com bé es mereixien, va aconseguir-se que en la nit no hi hagués festa en cap Societat.

El teatre Carmen estava ple.

La banda interpretà obres de Gunt, Haydn, Mendelssohn, Wàgner.

Tals noms ja pressuposen un gaudi artístic.

Cobles i orquestres haurien de conrear l'alta música, com fa la banda Olotina.

Oberta la part choral amb l'*Himne dels Orfeons* hi havia a la primera part *Sota del Olm*, *El Fill de D. Gallardó*, *Credo de la Missa del Papa Marcel*, obres conegudes del públic palamosí. Com a novetats, la *Cançó del lladre* d'en Sancho Marraco i *L'enyor* d'en Comellas, que foren amb el *D. Joan i D. Ramon* de Pedrell de la segona part les més ben interpretades, arribant a afili-granar-les tant, que els valgué una ovació havent de repetir la *Cançó del lladre*.

Del cos de la segona part, canta el nostre Orfeó *Els Fadrins de Sant Boy* i la *Sardana de la Pàtria*. Després donaren *La donzelleta* de Pérez Moya, bonica en la primera part, el citat *D. Joan i Don Ramon* i la *Sardana gran* de Morera.

L'Orfeó és compost d'un bon nucli de veus disciplinades i avesades al treball que poleix amb gran amor per a la finesa l'excel·lent Director; per això excel·leixen molt en les obres de finor i suavitat.

La corda de baixos és valuosa per bona pastositat; la de tiples i nois per una seguretat encantadora.

A la Solista de la *Cançó del lladre*, la senyoreta Barberí (Ramona) i a la Professora, fou regalat un bell ram de flors.

Al final del concert, l'Orfeó *Ocellada* representat per les senyorettes Cantenys, Roure, Costart i Lumbreras regalà una llaçada a l'Orfeó *Olotí*, canviant-se les lectures que transcrivim, i acabat que fou, el públic demanà l'Himne Nacional que l'Orfeó cantà amb entusiasme i el públic escoltà a peu dret, coronat amb grans aplaudiments i crits de Visca Catalunya.

La senyoreta Neus Lumbreras de l'Orfeó Ocellada llegí:

A l'Orfeó Popular Olotí

Per tots vosaltres, olotins,
 us fem present esta llaçada,
 més que un record d'amors afins,
 és de germans dolça abraçada.
 Vostres cançons dalt de la serra
 són les mateixes de la mar;
 diuen l'amor de nostra terra,
 i la dolçor de nostra llar;
 vers Déu aixequen l'esperit
 i consolen la Pàtria castigada.
 El rossinyol canta en la nit
 fins que a Orient floreix l'aubada.
 Cantem, com rossinyols, en germanor,
 que per la nostra pàtria encara es nit.
 Dia vindrà de gran claror
 en què veurem la Pàtria alliberada.

La senyoreta Carme Barberí de l'Orfeó P. Olotí respongué:

«No cal dir-vos orfeonistas de Palamós la complacència amb què rebem de vosaltres tan bella mostra de consideració.

Els ulls s'entelen i els cors vibren d'emoció al recordar l'entusiasme amb que aquest dematí ens ha rebut aquesta hermosa vila i voldríem saber correspondre a totes les moltes atencions vostres.

Ens haveu ara parlat de Déu, ens haveu parlat de Pàtria... Nosaltres també per a cantar alla dalt, voltats d'altres muntanyes, com vosaltres aquí al plà davant l'immensitat de la mar, havem après d'alçar el cor a Déu i cantar sempre amarats de patriotisme: d'alt'a manera palamosins.... Catalans! no sabriem cantar.

Que conserveu el bell record que nosaltres tindrem de vosaltres tota la vida... i vinga l'abraç de germanor, amiga meva, que és l'abraç dels orfeons germans, que un dia hauran de cantar junts l'Himne de la Pàtria alliberada».

Un hereu

(Continuació)

«Qui em fa buscar la burla i el ridícol quan en la meua vila tothom me complimenta i una noia bona, sincera, humil, se m'ofereix com a captiva d'amor en prometença d'una vida senzilla i venturosa?»

A boca de fosc arribà al poble. De tan callat, li semblà un cementiri. La tramuntana feia trontollar els escassos transeunts. Una campaneta, batuda pel vent, anuncià el rosari.

En eixint de casa, va dirigir-se a la de Donya Aurèlia, on hi havia tertúlia constantment. Grans exclamacions l'acolliren.

—Ah, dolentot! Tant mateix l'has feta massa llarga!

—Deus estar sadollat de música!

—I de bons menjars, eh? Estàs grassíssim! Quina vidassa!

—Ala, senyor propietari! Això és manera de cuidar les propietats?, exclamà Donya Aurèlia, somrient amb picardia i signant, d'escallimpantes, la gentil pubilla qui, de tan emocionada, no gosava de mirar el seu amat.

Cap temença no havia de tenir, quan el galan se presentava a la tertúlia, ans al contrari, el veié tan rendit i gojós, que la pobra noia fins va felicitar-se de que l'absència hagués intensificada la seva passió.

II

Dubte

El jove propietari va calar-se unes sabates de pell groga amb sola gruixuda com un rejol; es posà el vestit de vellut també groc i enfonsà en la seva testa una gorrota deformada.

—Vaig a dinar al mas. Tindràs un xic de feina a desar tot això, digué a Na Francisca, la criada.

La vella criada cregué que el senyoret s'era afollat, en contemplar el vestuari que omplia llit i cadires.

—La Verge em valgui! Ni una senyora presumida té tanta roba com aquest.

En son rondineig deixà percebre clarament la paraula Barcelona, qui sonà a oïdes del minyó ingratement, com el llimatge d'una serra.

Com que havia de caminar una hora llarga per a arribar al mas principal on se dirigia, deixà a posta l'abric per no anar engabanyat; la fret viva, però, li féu allargar el pas i l'obligà a refregar mans i moure braços. La tramun-

tana havia cessat al capvespre del jorn anterior, i l'aigua dels biots i ribatges, durant la nit serena, arribà a fer-se un pa de gel molt endurit. La flor de aloc semblia el símbol de la naturalesa endolada.

El caminant, centrat altra volta, en son viure apacible i content de l'acceptació sense reserves ni sumantes de què era estat objecte, no mirava sinó l'aire diàfan com un vidre, única bellesa en l'espectacle hivernal.

En Feliu, el masover, en obirar-lo de lluny, cridà:

— Senyoret, vosté per 'quí? I per què no'm feia avisar que hauria vingut a veure'l?

I, cridant també, per mor de la distància qui encara els separava, respongué:

— Ca, home, si vaig arribar ahir vespre!

Tot encaixant, el masover reptà amb dolçesa:

—L'ha feta massa llarga. I sens escriure! Ja l'enyoràvem de veres!

—He volgut conèixer la ciutat. En vinc tip i cuit! Com no sigui per feina imprescindible, ja no m'hi acosto més.

En Feliu l'abraçà.

—Ja m'estranyava. La sang no ment. Ara parles com el teu pare i el teu avi.

Escalfant-se en la llar, prosseguí En Feliu:

—Dôs sí, l'enyoràvem; però encara hi havia qui l'enyorava més.

En Jaume somrigué.

—La pobrissona! A l'anar al seu mas passava sempre per'quí, i io ja li coneixia que tot era per sebre si vostè havia escrit Es una alhaja N'Esperanceta, i bona mossa, eh! Són coses que es veuen venir de lluny: una dona aixís... anem a dir... no sols aguanta una casa sinó que la fa brillar.

—Ho podeu ben dir, Feliu: Una fadrina humil i retinguda de poble és una fortuna i un bé del cel.

El masover tornà a abraçar-lo emocionat, en veure cristal·litzar la idea noble de l'antic senyor.

—No sap pas l'alegria que em dóna, senyoret. Voldrà creure que vaig tenir les paraules a la llengua per a... daixòs... per aconsejar lo que no's deixés encibornar a Barcelona?

Es estat i serà que l'amor embelleix el paisatge on volatega.

En Boixadors, recaigut al seu clos beneït després d'una volada pretensiosa que ell matetx comparava amb la d'Icari, s'adelità en l'exàmen del conreu. L'anunci de que tost presentaria en el mas la regina del seu cor, féu refluir en els pagesos el doll de simpatia, suara destruït.

—L'enhorabona per endavant.

—Fer un sol mas d'aquest i del d'En Fontanera, quin patrimoni!

—Serà lo millor de l'Empordà.

—Per passar aquí temporades amb l'espòsa, caldrà adobar el pis, no fa?

Tota la gent del mas es mogué a la pregunta i va parlar amb la vivesa pròpia dels qui preparen estatge nupcial.

Al propi temps que el sol desapareixia sota una faixa grisenca, s'escampava un aire geliu. El traspàs de l'atmosfera entebada de la cuina a les ratxes fredes del vent, arribava a espantar.

—Ja l'acompanyarem amb el carret. No faci valenties. Anés abrigat! digué la família d'En Feliu al ric senyor; aquest, però desentenent-se'n, emprengué el retorn a pas lleuger.

Els pardals, escamullats, penetraven, com bales, a la bardissa. Els estels tremolaven de fret.

Si sempre és bella la resplendor d'un poble en el crepuscle hivernal, vista de lluny des dels camps deserts, que no havia de ser-ho per a En Boixadors, aquell jorn en que a més de signar l'escalfor d'un bon recés, marcava el gaudi d'una passió pura i comprovada!

Sens pensar en mudar-se el trajo de vellut, va entrar en la tertúlia de Donya Aurèlia i, exempt de cortesies i prevencions, acaparà la conversa de la pubilla Fontanera, com si el prometatge fos ja concertat. Del prometatge parlaren i per llarga estona, convenint amb que es formalitzaria tantost com ll fos possible deixar Figueres a l'oncle del festejador.

De lo esdevingut a Barcelona quelcom traspuà en la vila, arribant, com és natural, a coneixença de la Fontanera.

La pubilla, ja per consell, ja per clara intuïció, no li en féu mai retret ni referència. El sofriment de la prova doblà la galivança del triomf. Feia bo de veure-la tan engalanada i riallera, costalèjant-se airosa al costat de son galan, mentres se dirigien el diumenge a la sessió cinematogràfica. Volia ser ella observada en la ventura com ho fou en la dissort.

Al jorn següent, En Boixadors, va rebre una carta certificada. Féu supòsit certer, en aspirar el perfum exquisit de violes que se'n desprenia; les inicials A. M. de relleu, entrellaçades confirmaren el supòsit. En Boixadors hagué de recalcar-se a la paret. El cap li rodava. Era imparable el baticor.

—L'atreviment ha d'ésser mogut per una gran causa, se digué espantat. I, d'un cop, esquinçà la tarjeta i àvidament llegí:

«Estimat Jaume: Prou altiva em veieres perquè sies ara disposat a pensar que so tot el contrari del que semblava, ara que la teva fugida sobtosa m'obliga a esquinçar el vel de prudència que tota donzella qui s'estima tots temps ha de guardar. Puc escudar-me en la teva declaració d'amor. Si tan corprès estaves, com ben clar ho repeties, insídia o calúnnia t'ha d'haver colpit perquè fugissis sense deixar estela. Jo bé sabia l'amor que els convencionalismes havien teixit sota les ales familiars; i per això i volent veure palesa i ferma la inclinació que em mostraves, no vaig assentir al teu requeriment. Mes ara, que circumstàncies me forcen a parlar en forma impròpia a donzella recatada, parlaré a cor obert per dir-te que aixís com tu de mi t'em-

prendares, al primer esguard lo propi en mi s'esdevingué. Jo veig en ta figura el contrast dels joves qui m'enronden; tu portes pintada en la cara la salut del cos i la puresa de l'ànima. Per l'amor que ens lliga, espero veure't demà mateix, per tal que jo pugui destruir de seguida amb mes paraules el parany que han armat els malvolents. Demà a les cinc de la tarda sigues a casa. Trobaràs la tertúlia íntima on tantes delectances gaudires. T'estima de tot cor la teva *Alicia*.

En Jaume, com llampferit, tambalejà. Dos camins s'obrien a en sa vida a quin més agradós. Havia de sacrificar una de les ànimes que a ell se rendien amoroses. El dubte del minyó adquiria magnituds extraordinàries a fur i a mesura que s'embolicava en el teixit de meditacions.

Prenia consistència, a diferents repeses, la idea de volar a ciutat, perquè allí fóra romàs d'haver tinguda la certesa, com llavors, de que Alicia l'estimava; mes la paraula de sos humils adeptes, tornaveu de la dels morts, era crua condemnaió a son voler. A més a més, per ses manifestacions recents, vindria avorrible sa figura a la bona gent humil. Oblidant la donzella ciutadana, no hauria de sofrir semblant vergonya. Llavors, tornava a establir la comparança d'ambdugues dones, i ne prevenia desmèrit per a la de poble. Recordava la faç bellíssima sens parella, enquadrada per la finestreta de l'automòbil, davant la qual s'era encantat. En ambdugues fembres bonesa acrisolada; mes Alicia fora en la llar una regina delectable per sa vèrbola i sos escrits, i prova n'era la carta, que a estones masegava, a estones besava. Al costat d'Alicia ell se veia escalant una cultura superior i una vida refinada. En canvi, la figura del poble no seria sinó en la llar una gran serventa a qui no plaurien ni música ni res que exigís un treball mental. Per què covaven els pagesos el prejudici de no relacionar-se amb la ciutat?, se preguntava nerviós, com si amb ells s'encarés. Per la por de la ruïna. El dubte semblava desaparèixer. Ell podia revelar se contra el temor, per quant sa renda anyal era una fortuna. Fermesa prenia el judici de que la missiva amatòria era de tot ombra d'hipocresia despullada. De marxar, però, a ciutat l'escàndol en el poble fóra major que el deixat per un gran comerciant en fallida.

La tortura va rendir-lo. Llençant per la borda els càlculs previsors de l'avenir i l'influència dels estranys, cerní el dubte en el record de les fruïcions amoroses més intenses. I decisió feta, agafà el maletí i digué a la vella criada que marxava a Figueres.

MIQUEL ROGER I CROSA

(Continuarà)

Crònica local

En vigílies de la festa major era bo de instal·lar-se de bon matí en una altitud qualsevol vora la vila, i us arribava de diferents indrets un concert de veus que era una delícia. Galls i pollastres jugaven a qui cantava millor i no hi havia crit, per desafinat que fos, que no obtingués una nodrida resposta. Al lluny del lluny, del costat de St. Joan cridava un gall amb un frenètic batregar d'ales, —Quí em farà foc! o be l'altre —Ja vénen els músics! i tot seguit era contestat —Ja són aquí! per una infinitat de veus fresques dels pollastres primerencs. Sentint l'aldarull que armaven uns i altres amb preguntes i respostes tan tost fetes con contestades, alguns ànecs cama-curts anaven dient filosòficament amunt i avall del pati —No en quedarà cap! No en quedarà cap!

I efectivament, és passada la festa i no es sent ni un crit, ni una veu; els pocs que han quedat amb vida poden considerar-se galls de llavor i guarden la veu per a les hores solemnes.

Ja és passada la festa major com els altres anys poc mes o menys, amb bones sardanes, concerts i balls, per les orquestres La Principal de la Bisbal al Casino El Port, La Selvatana al Centre Econòmic i la de Palamós al Centre R. Federal.

Regular concurrència de forasters al primer dia, que minvà força en el segon, i el tercer, a fi de treure la pols, la corresponent plogudeta.

Hi ha hagut una funció d'òpera «Il barbiere di Siviglia» cantada per la Marlet ben coneguda i estimada a Palamós, però obtinguè escassa concurrència. Els dies de festa major la joventut està per balls, i com que la joventut, les noies principalment, porten la compayia de llurs families, és natural que se'n ressentí el teatre i el cine.

Per altra part, l'atracció del Centre R. Federal «Les Veri Frey» obtingué un èxit de públic, que mitja hora abans de començar era difícil obtenir seient.

Els amics de la bona música tembé s'esplaiaren en la ample terrassa del Port amb el trio de violoncel, violí i piano que hi actuava.

El dia de Sant Joan cantà l'Orfeó «Ocellada» «la Pontificalis de Perosi.» La distingida sopran la senyoreta Nativitat Roure amb el cant d'un motet, provà els progresos de la seva carrera musical que fa en el Conservatori del Liceu de Barcelona.

La Companyia d'Aigües potables ha acordat augmentar un 25 % el preu del consum d'aigua.

D'ençà que tenim un teatre bo no serveix més que per fer cine. Accidentalment s'hi ha donat una representació de "Baixant de la font del gat, o la Marieta de l'ull viu" per la Companyia Amichatis - Mantua de pas per aquesta contrada. Es una tragi - comedia de costums populars del temps del *mirinyac* que agradà molt a la concurrència.

Una secció d'homes de l'Orfeó Ocellada és anada a St. Feliu a cantar a la esglèsia de l'Hospital per les festes del Sagrat Cor convidats per Mn. Lluís Patxot, essent força obsequiats.

Sembla que aquest any la concurrència d'estiuejants serà nombrosa de gut a la iniciativa de l'Ateneu Empordanès de Barcelona.

A aquest fi li han estat trameses dades precises de les cases, xalets i pisos que hi ha disponibles per a llogar en totes les poblacions de la Costa Brava. També sabem que els fotògrafs Camós i Pallí són encarregats de treure uns quants clixès nous dels bells indrets de nostra costa a més dels bons que ja hi ha coneguts per a fer una forta propaganda. L'Ajuntament hi contribueix pagant l'import dels clixès.

Ha establert un servei d'autos a Caldes en Montserrat Pujol al preu de 3'50 pessetes i a la carretera, penjà l'anunci del seu espaiós *garage*. La antiga empresa Ribot, Font i Artigas, també ha fet reformes i una rebaixa de preus.

Al carrer Major s'hi ha constituït una "Penya Palamonsenca".

A la carretera, vora la estació, s'hi ha obert un magatzem de grans.

Amb conseqüències econòmiques considerables ha durat dies la vaga de barrinaires. Propera la festa major, arreglada la vaga a St. Feliu de Guixols i essent la fabricació de discs la única feina tirada, surava una tendència a l'acord. Mercès a l'intervenció del fabricant Cesar Esteva, l'acord va firmar-se, concedint als barrinaires dos rals d'augment.

També els camàlics del moll han vagat, però sens conseguir que parés totalment el tràfec. El nostre port és un mitjà de riquesa que pot aliviar la nostra vila en crisi. Amb satisfacció, avencem que hi vindrà mensualment un vapor amb 500 tonelades de blat de moro. Escrigué el Diputat Sr. Albert que l'arranjament de l'escollera serà un fet.

La Companyia General de Carbons S. A. de Barcelona ha comprat un pati magatzem en la Carretera del Far.

La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis de Barcelona ha adquirit un xalet de la Fosca, que el destinarà a Casa d'Esbarjo.

En Matías Mabres ha passat a ésser propietari de la casa que habita.

Ha sortit d'aquest món N'Antoni Pascual, que havia estat el Director de les Obres del Port. També ha finat sos dies, D.ª Maria Crosa i Roger, mare del Director de *Marinada*. La manifestació de dol i de condol fou gran. Al Cel siguin.

Notes d'un excursionista dinamarqués

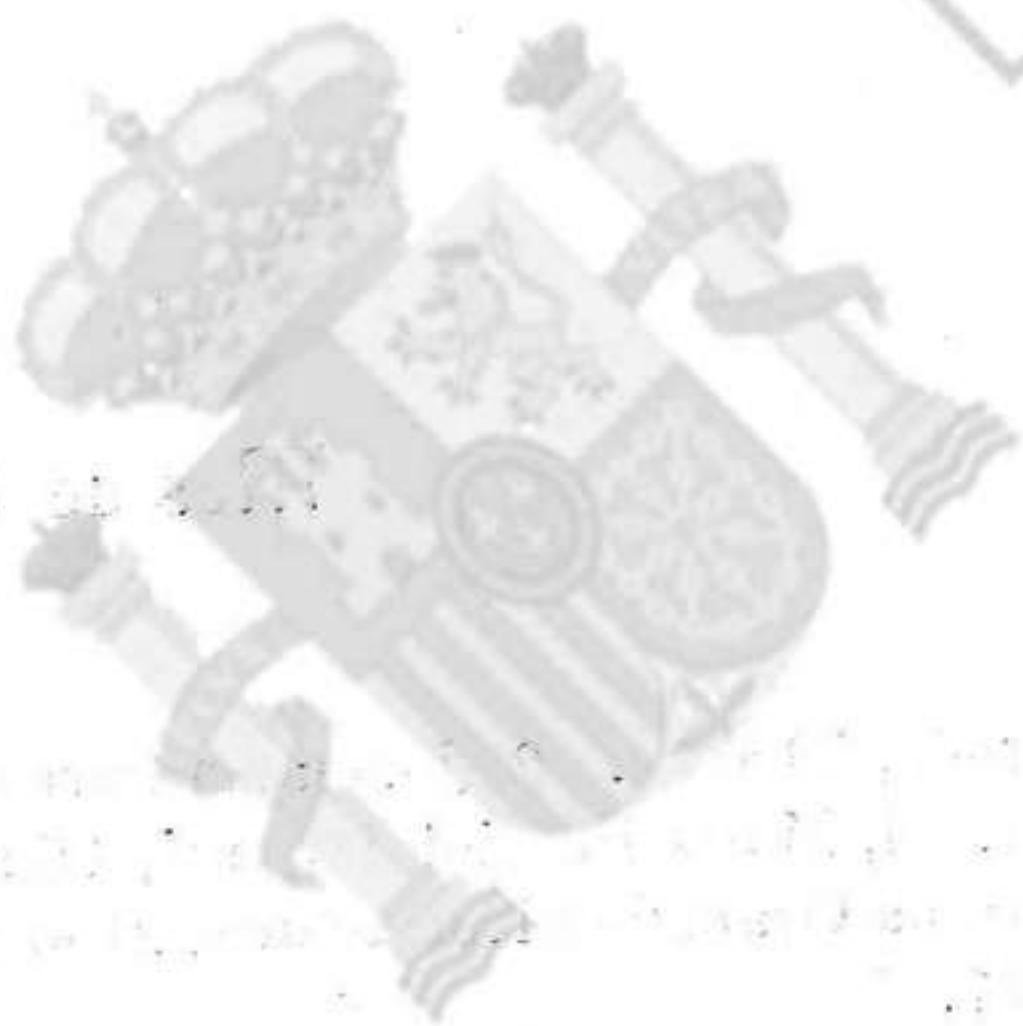
L'altre dia féu escala a nostre port, de pas per Barcelona, un artista rodamón dinamarqués, nomenat J. F. Tryde, qui ha fet el viatge des del seu país embarcat en un minúscol bot de lona que no pesa més que sis kilos.

Ha recorregut part de Suècia, Noruega i Alemanya, passant pel canal de Kiel, part d'Holanda, i atravesant la França pels canals i rius navegables anant a sortir a la La Nouvelle. Passà a Portvendres, La Escala i Palamós i d'aquí a Barcelona sempre en aquella petita embarcació que avança a força de remos quan la corrent no li és favorable.

D'aquesta manera porta ja recorreguts uns 3.200 kms. Ha visitat tots els museus que troba a son pas i enviat les seves impressions de viatge a la premsa del seu país.

De Barcelona se'n tornarà per terra al punt de sortida i d'allí al pol àrtic on té el compromís de pintar, en ço que resta d'estiu, lo que s'anomena *el sol de la mitja nit* i altres paisatges nòrdics.

Fou degudament atès per el pràctic En Pere Gutiérrez a qui devem aquestes notes.

Moviment del port

Vaixells entrats durant el Mes de Maig de 1923

1, Vapor, Cano, (inglés); 2, veler, Montjoy; 3, vap., Cabo Quejo; 4, ve'er, Enrique; 5, veler, Fernando Gasset; 6, veler, San Francisco; 7, veler, Joven Paquito; 8, vap., Ampurdanés; 9, vap., Motrico; 10, vap., Ampurdanés; 11, vap., Cabo Sn. Sebastián; 12, veler, Carlitos; 13, vap., Bankdale, (inglés); 14, veler, Margarita Taberner; 15, veler, Joven Paquito; 16, vap., Perón (francés); 17, vap., Pinzón (inglés); 18, veler, Vicente Ferrer; 19, veler, Cala Petita; 20, vap., Cisneros, (inglés); 21, vap., Guetaria; 22, vap., Mont Cenís (francés); 23, vap., Trini; 24, veler, Ramona; 25, veler, Cazalla; 26, vap., Cabo Toriñana; 27, vap., Cabo Espartel; 28, veler, Carlitos; 29, veler, 2.ª Carmencita; 30, vap., Jaume d'Urgell; 31, vap., Catherine Schiaffino (francés); 32, veler, Carlo Andrea (italià); 33, veler, Casalla; 34, vap., Ampurdán; 35, vap., Skipsea (ingles); 36, veler Dolors Casaball; 37, veler Ràpido.

Registre Civil

Mes de Maig

Defuncions.— 1, Adela Torreyas i Barnés, 59 anys.—2, Joaquina Paradedada i Serra, 69 anys.—3, Jaume Vidal i Comas, 60 anys.—4, Maria Ferriol i Mauri, 75 anys.—5, Elvira Granados i Serra, 8 mesos.—6, Valeriana Granado i Hernández, 21 anys.—7, Melxor Quintana i Capdaiga, 62 anys.—Total 7.

Matrimonis.— 1, Eussebi Alm i Carbó amb Concepció Gispert i Niell.— 2, Lluís Corominas i Vives amb Maria Hernández i Faura.— 3, Salvador Roura i Ferrer amb Assumpció Llambrich i Llambrich.—4, Joan Puig Presas amb Dolores Passarius i Llagostera.—Total 4.

Naiements.—1, Francesc Alguacil i March.—2, Antoni Cibriach Larroy.—3, Joan Figueras i Sutirà.—4, Josep Mateu i Rovirosa.—5, Andreua Buscató i Subirà.—Total 5.

Des de 1.er de Febrer

≡ queda obert un ≡

CURS DE FRANCÈS

PER

En TEODOR BUISSON

Hores i preus convencionals

CASANOVAS

SASTRE

PALAMOS

Ex-tallador d'importants cases
de Barcelona

TRAJOS ULTIMA CREACIÓ

Gabardines, Impermeables

Especialitat en trajos d'etiqueta
i uniformes civils i militars

Banca BUSQUETS

Ciudadans, 5
Ferrerries velles, 6 Girona

Banc FIGUERES

de BUSQUETS VERGÉS

Monturiol 25
Plaça Pi i Margall, 1

Figueras

VALORS :: CUPONS :: CANVI :: BANCA :: BORSA

Ens encarreguem del estampillat dels Bonos Catalana gas i Electricitat 6 %

LLIURE DE COMISSIÓ

Grans tallers de Fotogravat

OLIVER I HENRICH

Plaça de Letamendi, 27 = Telefon, G. 1104

BARCELONA

FUNDICIÓ Tallers mecànics i elèctrics

Tomás, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA

Telèfon Urbà n.º 242

Telèfon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immi-
llorable, davant
de la mar, de la

estació, del passeig i al costat de l'administració d'automòbils.

■ Habitacions confortables ■ Esplèndit saló menjador ■

MAGNIFICA SALA DE BANYS D'AIGA DE MAR I DE DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

TRANSPORTS I ADUANES

Carrer Cristina, 2

TELEFON, 1692

Cases a Port-Bou, Cer-

- Barcelona -

: bere, Irún i Hendaya :

IMPORTANT

Despatx i Taller de Mecànica Dental de
Francisco Francés

Reconstrucció i reparació de Dentadures artificials.

Dentadures d'or : Treballs de pont : Corones d'or

PREUS MODICS.

Plaça de Wilson, 5. Palamós

EMILI NOYA

INSTAL·LACIONS

per aigua, gas i electricitat

: Reparacions de maquinària :

Carrer Major

DINERS

PER A DEIXAR O PENDRER
QUANTITATS A PRESTEC
DIRIGIR-SE

al **NOTARI** d'aquesta vila
HI HAN DUGUES QUANTITATS
PER A COL·LOCAR

Adroher Germans

Telèfon, 212. Apartat, 18.

Telèfon interurbà, 3.

==== GIRONA ====

maquinària elèctrica.
material elèctric

DOMINICO BONNET

SANT FELIU DE GUIXOLS

Fabricant de les **EXQUISIDES ESPECIALITATS MUNDIALS**

Gran licor ESTOMACAL BONNET

Anis refinat EL TROMPO

IMPORTACIÓ I EXPORTACIÓ

Primera casa a Espanya d'articles per a l'indústria suro-tapera.

**Colonials, Drogues, Ferreteria, Papers pintats, Pro-
ductes químics, Ultramarins, Vins i Licors, etc. etc.**

Representant de Caixes i Bàscules :

BAUCHS, de Reims.

PIBERNAT, de Barcelona

EXPORTACIÓ A TOTS ELS PAISOS

CASA FUNDADA EN 1852

Sastreria de Joan Prat

ESPECIALITAT EN UNIFORMES

≡ Ronda de Sant Pere, 7, entressol ≡

:: BARCELONA ::

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: R. CASAS

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA HISTORIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

Maquinària i Articles

PER A LES ARTS
DEL LLIBRE

Tipos DEBERNY - Lletres i Adornos de coure. — Papers JOHANNOT - Xupons i papers per a dibuix. — Filets de coure - Caixes, Galeres, etc., etc. — Imposicions de ferro i de metall d'impremta. — Numeradors de ma i de platina. — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per a impremtes, Encuadernacions i Fàbriques de Caixes de cartró. — Les millors Màquines de cosir amb fil textil sistema EGGER. — Instal·lacions completes d'impremtes. — Màquines noves i RECONSTRUÏDES per a IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENCUADERNACIO.

Rbla. de Catalunya 91
BARCELONA

Casa C. Gorchs i Esteve

Telèfon 3275 A.
Tlgs. 'Artelibro